

PUCNJAVA U NJEMAČKOJ POSTAVLJA DVOJBE Može li se Hrvatskoj dogoditi poludjeli tinejdžer?

Autor **Sanela MAJDANDŽIĆ**

Mladi strijelci i njihovi roditelji u streljačkom klubu

U Hrvatskoj se ne može dogoditi krvoproliće koje bi izveo poludjeli školarac asocijalnog ponašanja kojemu je vatreno oružje bilo lako dostupno.

Barem kad se pogleda strogo slovo hrvatskog zakona koje vrlo sužava mogućnosti nabavke oružja ono je potpuno nedostupno djeci.

Zakonom o oružju djeca nikako ne mogu posjedovati niti smiju uporabiti oružje, sve dok ne napune 21 godinu. Zakonski - država je učinila ono što može i treba.

No ono na papiru je jedno, a praksa je drugo, poput one koju je nedavno doživjela njemačka javnost stradavanjem 15 nevinih žrtava u ubilačkom pohodu školarca Tima Kretschmera.

Hrvatska je od Domovinskog rata preplavljena oružjem, posebice nelegalnim. No, isto tako svih godina naše neovisnosti nije zabilježen niti jedan slučaj tinejdžerskog ubojstva i nasilja najgore vrste uz pomoć oružja.

No, onaj kojemu će pregoriti osigurač može se dogoditi u svakom trenutku.

- Mislim da je društvo u cijelosti zakazalo u odgoju mladeži. Nikako to nije pitanje zakona o oružju niti dostupnosti oružja kao što neki političari smatraju. Zavladao je kulturo nasilje, a mi kao društvo nemamo odgovore na posljedice koje takva kultura sa sobom nosi. Djeca su tu najosjetljiviji dio populacije - ocjenjuje Dubravko Gvozdanović, sudionik Domovinskog rata, bivši pripadnik Antiterorističke jedinice Lučko, osnivač najstarijega hrvatskog kluba za praktično streljaštvo KPS Delta i stalni sudski vještak za vatreno i hladno oružje.

Oružje mi je rekvizit, kao lopta u nogometu

Djeca je oružje dostupno svakodnevno i u streljačkim klubovima. Kroz zagrebački streljački klub "Kustošija" u zadnje dvije godine prošlo je 2000 učenika.

Svakodnevno su im pištolj ili puška u rukama, znaju ga koristiti, poznate su im mjere rukovanja njime i jedno je sigurno - uživaju u oružju jer je riječ isključivo o sportu. A u taj sport upravo ih je dovela znatiželja, u kojoj su im njihovi roditelji dali potporu.

Poput 14-godišnjeg Hrvoja Vinovrškog Penteka, koji tri godine puca iz zračnog pištolja. Plan njegovih roditelja bio je zainteresirati ga za bilo koji sport, a on se odlučio baš za streljaštvo.

- Volim oružje, ali kao sportski rekvizit. Kao što je to lopta u nogometu - poručuje školarac Hrvoje dodajući da mu pištolj treba jedino kako bi postigao izvrsne rezultate na natjecanjima.

Slično razmišlja i 16-godišnja Antonija Venglaš koja tri godine puca iz zračne puške. Do ideje da se bavi streljaštvom došla je nakon što su u njezinoj školi treneri SD-a "Kustošija" predstavili streljaštvo kao sport i od tada se ne odvađa od svog oružja. Ali samo na treninzima i natjecanjima.

- Ovo je sport, to nema veze s ubojstvima jer mislim da pravi sportaš to ne može napraviti - ističe Antonija ostvrćući se na slučaj krvoprolića u Njemačkoj.

U Hrvatskoj danas postoji 180 streljačkih klubova s više od 5000 registriranih članova kojima je oružje dostupno svakodnevno. No do sada nije zabilježena niti jedna zloraba oružja ili bilo kakav incident s njim. Oružje se koristi radi nastupa, primjerice, na olimpijskim, svjetskim ili europskim streljačkim natjecanjima, s kojih u Hrvatsku odnedavno pristižu samo najsajjnija odličja.

Školarci na treningu u Streljačkom klubu "Kustošija" Zagreb

Znatiželju za oružjem utažiti u streljani

- Mnogi roditelji nisu skloni da im dijete drži oružje u rukama, no veće je zlo kad im se to otvoreno zabranjuje umjesto da ih se dovede u streljanu i u kontroliranim uvjetima sve objasni i pokaže - smatra predsjednik SD-a "Kustošija" Ivica Lazić čiji treneri u zagrebačkim školama često prezentiraju prednosti streljaštva te uče mlade kako koristiti oružje u sportske svrhe.

Istog je mišljenja i Dubravko Gvozdanović koji drži da streljaštvo uči djecu i mlade pravilnom i odgovornom stavu prema oružju. Djeca koja se bave streljaštvom nemaju nikakve potrebe za pokazivanjem oružja i dokazivanjem u društvu s njime. Naprosto zato što su njima sportska borilišta ona mjesta gdje se dokazuju s oružjem.

To je u potpunoj suprotnosti s lošim prikazivanjem oružja u aktualnim filmovima punim nasilja, naglašava.

Pokazuje li dijete zanimanje za oružje, najgore što roditelj može napraviti je zabraniti mu odlazak na streljanu. Baš takva zabrana može potaknuti loša djela te u konačnici dovesti i do teških posljedica, upozorava Gvozdanović.